

ת"פ 9974/05/13 - מדינת ישראל נגד ש ר

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 9974-05-13
11 יוני 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

ש ר

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - קלייר

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - איתן כברין

ק. מבחן גב' הרדן

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון מהותי בכתב האישום, בכך שב- 2.5.13 בשעה 2:30 בבוקר, לאחר שהבין שהגרוש של המתלוננת ל פ, בת זוגו, וממנה יש להם ילד בן 6 חודשים, נכח במסיבה של הבת, תקף אותה בכך שהיכה אותה נמרצות, סטר בפניה, קילל אותה, קרא לה זונה, כתוצאה נמלטה מפניו לחדר השינה, אך הוא בעקבותיה אחז בידה תוך שמאיים עליה שלא יפרדו רק במוות, בהמשך ביתה בת ה- 7 התעוררה משנתה. בשלב עזב את יד המתלוננת והלך לישון. במועד קודם לכך ב- 13.10.12 בשעה 2:30 תקף אותה בכך שאחז בצווארה והוריד ראשה כלפי מטה, אך היא השתחררה מאחיזתו ונמלטה למטבח, הוא דרש ממנה לפשוט את בגדיה ולאחר שחלצה נעליה ניסתה להימלט ופתחה את דלתה יציאה, אלא שהוא דלק בעקבותיה, תפס אותה והשיבה לבית ושוב תקף אותה בכך שמשך בידה, דרש שתתפשט. בשלב זה שלף חגורה והיכה בה נמרצות ברגליים ובגב ודרש ממנה לעמוד באור, לפתוח את הרגליים, כי הוא רוצה לראות איך הוא זיין אותה, היא בכתה והתחננה שיניח לה ואף פנתה למקלחת כדי להימלט ממנו, אך הוא פנה אחריה למקלחת ושוב תקף אותה, ופתח עליה את ברז המים הקרים בעודה בוכה..

לאחר שהתלבשה הלכה למטבח להכין על פי דרישתו כוס קפה, אך הוא דחף אותה לעבר השיש, תפס את ראשה והכניסו לכיור, ביד השניה אחז קומקום עם מים רותחים ואיים עליה, "מה חשבת, את יפה, עכשיו אהרוס לך את כל

עמוד 1

הפרצוף ונראה מי יסתכל עליך" כתוצאה גרם לה המטומות בזרועות של ידיה, בחלק עליון של רגליה, בסמוך למפשעה, בצד ימין של הפנים.

עלפי ההסדר נדחה לקבלת תסקיר וחוות דעת ממונה, בעוד התובעת עותרת בכל מקרה למאסר בכלא, בעוד טיעוני הסניגור חופשיים.

שמעתי כי הנאשם היה עצור חודשיים וכי מאז הוא משוחרר בתנאים מגבילים כשנה.

ביולי 2012, נכנס לתקפו תיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז-1977 שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בעת גזירת הדין. בתיקון נקבע כי בכל מקרה העיקרון המנחה הינו עקרון ההלימה, כלומר יחס הולם בין חומרת המעשה, נסיבותיו ומידת האשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם.

המחוקק מצא כמפורט בסעיף 40 ט' לחוק כי על ביהמ"ש לקבוע המתחם העונשי ההולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה, ובמדיניות הענישה הנהוגה. כמו כן יתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ולאחר קביעת המתחם ההולם ישקול נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כגון נסיבות המיוחדות של הנאשם. בימ"ש רשאי לחרוג מן העונש ההולם, מחד בשל שיקולי שיקום, ומאידך, בשל שיקולי ההגנה על שלום הציבור.

אם מדובר בעבירות בעלות חומרה יתרה, בימ"ש יחמיר אך ורק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, שתפורטנה בגזר הדין, ואם יש מקום להחמיר מעבר למתחם הסבירות, יעשה כן על פי חו"ד מקצועית בלבד, כגון תסקיר שרות המבחן, או אם לנאשם עבר פלילי משמעותי.

בערעור פלילי 1323/13 **רך חסן וניסים אלגרייה נ' מדינת ישראל** מיום 13.5.13, בית משפט עליון (כב' השופטת ארבל), ציין כי מתחם העונש ההולם הוא אמת מידה נורמטיבית המשקללת את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מהעבירה, מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה זו ונסיבות ביצועה, לרבות מידת אשמו של הנאשם. בשלב זה לא מתחשבים בנסיבותיו האישיות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, ומדיניות הענישה הנהוגה היא רק אחד מהם, כשטווח הענישה הנהוג מהווה נתון אימפרי-עובדתי, המורכב מעונשים מקובלים ולכן, הזיהוי של המתחם ההולם עם טווח ענישה מקובל הוא שגוי, שכן יאפשר להכניס שיקולים שאינם קשורים בביצוע העבירה בתוך קביעת מתחם העונש, שאמור להיות "נקי" משיקולים אלה והרי, רף הענישה בטרם התיקון, לא הבחין בין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה לאלה שאינן קשורות לביצוע העבירה. על כל פנים, מתחם העונש אינו משמש "תעריף ענישה קבוע" שיש להחיל באופן אוטומטי, אלא לתפיסה הגוזרת מתחם עונשי הולם מהנסיבות הספציפיות של האירוע, בהתייחס ליסוד העובדתי והנפשי.

באשר לטווח הענישה ולא למתחם: בית-משפט עליון פסק לא אחת על הצורך להחמיר הענישה במקרי אלימות.

בע"פ 2037/92 **יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל**, מיום 22.6.92 (לא פורסם) נקבע:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת המדינה,

וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריך והינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו ויראו, הן מי שהורשע במעשה אלימות והן עבריינים בכח".

בעפ"ג מרכז 6178-10-08 תק-מח, 2009, **מירחי באייבצאייב נ' מדינת ישראל**. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בשני אישומים של איומים, היזק לרכוש בזדון ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש וכן הפרת הוראה חוקית ונדון ל- 32 חודשי מאסר, שנה מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת בסך של 10,000 ₪. בית משפט מחוזי מצא לנכון להתערב בגזר הדין והעמיד המאסר על שנתיים תוך שמציין שאכן המדיניות הענישה הנהוגה במקרה של אלימות פיזית ומילולית כלפי בנות זוג היא מדיניות מחמירה של הטלת עונש מאסר בפועל לתקופות לא קצרות, כפי שנקט בית משפט קמא, אך נראה כי לאור עברו הנקי והעובדה שמדובר במאסר ראשון החמיר במידה המצדיקה התערבות.

ברע"פ 795/10 בעניינו של **גוני ניב**, מדובר בגזר דין של מותב זה שהטיל 10 חודשי מאסר בפועל על נאשם שהורשע בתקיפת בת זוגו ואיומים, בכך שסטר לה בפניה ולאחר מכן נטל סכין אותו הצמיד לצווארה ואיים כי יהרגה, בהמשך רדף אחריה כשהסכין בידו תוך שמאיים על חייה. הוא שולב בהוסטל טיפולי לגברים אלימים אך הפסיק הטיפול, בהמשך לא שיתף פעולה בהליך טפולי ולכן גזרתי דינו כאמור והערער בבית משפט מחוזי נדחה. בית משפט עליון, (כב' השופט רובינשטיין) לא מצא לנכון ליתן רשות ערעור. יצוין כי באותו מקרה המתלוננת עצמה ביקשה גם כן להקל בעונשו ובית משפט עליון התייחס לכך שהבאתי בחשבון את דעתה ולמרות שקולו של נפגע עבירה קול חשוב הוא ועל בית משפט להיות כרוי לדברים, מדובר בשיקול אחד בלבד שעל בית משפט לשקול, על אחת כמה וכמה לכשמדובר בקורבן שתלות במבצע העבירה רבה, ולכן יש חשש אינהרנטי שרצונו מוטה כפי שציינתי בגזר דיני.

באשר למתחם העונשי הראוי לתוקף את בת זוגו ומאיים עליה :

בת.פ. 32359-03-12, בית משפט קרית גת, **מדינת ישראל נ' שמואל ליגעלם**, בגזר דין שניתן על ידי מותב זה, ב- 22.11.12, התייחסתי למתחם העונשי ההולם עבירות קשות של אלימות כלפי בת זוג, וצינתי כי אלימות כלפי בת זוג שנלווית לה חבלה של ממש, חניקה, שימוש בסכין או כליאת שווא, עונש המאסר אמור להיות אף ארוך יותר, וזאת לתקופה שתנוע בין 10 - 18 חודשים לכל אירוע ולכן, הואיל והיו שלושה אירועים, גזרתי הדין בגין כל אירוע ל- 10 חודשים ובסה"כ ל- 30 חודש, לאחר שצינתי כי אינני ממצה עמו הדין בשל גילו הצעיר ועברו הנקי, תוך שאינני המאסר בעונש מרתיע ממשי ופיצוי של 20,000 ₪ למתלוננת. הוגש על גזר הדין ערעור ובעפ"ג 6653-02-13, מחוזי באר שבע, מיום 29.5.13, הסניגורית טענה כי העונש חמור ואינו עומד ברף הענישה המקובל וכי לא ניתן משקל מספיק לגילו הצעיר ולהעדר הרשעות קודמות. בית המשפט המחוזי ביקש כי יתקבל תסקיר נוסף, בו צוין שהמערער מעוניין בטיפול, בניגוד לתסקיר שהיה מונח בפני מותב זה, בעת גזירת הדין. למרות זאת, בית המשפט המחוזי ציין כי אין חולק כי העונש לא קל, גם נוכח גילו הצעיר והעובדה שנעדר הרשעות קודמות, אך מעשיו חמורים ביותר והעונש הולם את חומרת המעשים: **"על בית המשפט לתרום את תרומתו, בין היתר, על ידי רף ענישה גבוה, למלחמה באלימות בכלל, ולאלימות בין בני זוג בפרט. במקרה שבפנינו האלימות שידעה המתלוננת מן המערער הינה קשה ביותר; התמשכה לאורך תקופה ארוכה, לאחר שהמתלוננת ביקשה לסיים את הקשר בינה לבין המערער, ועל פי תסקיר הקורבן שהוגש לבית משפט השלום הנזק והטראומה שהותירו מעשיו במתלוננת הם רבים"**. הערער נדחה.

בברע"פ 1293/08 **אלכסנדר קורניק נגד מדינת ישראל** בימ"ש העליון, מדובר בנאשם שהגיע לבית בת זוגו, ממנה חי בנפרד, כדי להשיב בתם לרשותו, על-פי הסדרי ראייה, ואיים כי יפגע בה. בגין זאת הורשע, והוטל עליו מאסר בפועל של שנה וכן מאסר מותנה של שנה למשך 3 שנים בגין כל עבירת אלימות כולל איומים, וכן קנס בסך 5000 ₪ והתחייבות בסך 5000 ₪.

על פס"ד זה הוגש ערעור לבימ"ש מחוזי שנדחה, וצוין שגם לעניין העונש נשקלו שיקולים ראויים ואף שעברו של הנאשם נקי, מדובר בענישה שאיננה חריגה והיא משקפת מדיניות הענישה כלפי מי שתוקפים את בנות זוגם. לדברי כב' השופט ג'ובראן כי בנסיבות אלה לא מצא סטייה מנורמת הענישה המקובלת וכי העונש הולם.

הערך החברתי המוגן, הראשון במעלה, לכשמדובר בעבירות אלימות כלפי בת זוג הינו הצורך להגן על שלום הציבור ובעיקר החלשים בחברה שאינם יכולים להגן על עצמם.

העונש ההולם מי שמרים יד על חלש ממנו, הנתון לחסדיו, ומעמידו במצב שחש סכנה לחייו הינו ללא ספק מאסר. ניתן להימנע ממאסר רק אם נסיבות התקיפה ברף התחתון והתוקף לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מביע חרטה ומשתלב בהליך טיפולי - שיקומי, שיש בו לצמצם במידה רבה המסוכנות הנשקפת ממנו.

אם אין הנאשם מכיר בנזקקות טיפולית ודוחה לכן כל הצעה טיפולית, יש להחמיר עימו ואפילו אם מדובר באדם מבוגר שבעת ביצוע העבירה עברו היה נקי.

כאמור, בנסיבות חמורות, כשנלוות לאלימות ולאיומים, חבלות של ממש, כולל חבלה חמורה, על אחת כמה וכמה שיש להטיל מאסר, לתקופה שבין 10 עד 18 חודשים.

במקרה זה מדובר בשתי עבירות של תקיפה בנסיבות חמורות מאוד וכן בעבירות באיומים. אין ספק שהמתחם העונשי במקרה זה הוא מאסר שלא יפתח מ-12 חודשים כעתירת התביעה, אולם כאמור לכשמדובר בעבירות אלימות במשפחה יש לשים דגש רב יותר על השיקום מאשר מושם באלימות שאיננה בתוך המשפחה וזאת מסיבות ברורות: בסופו של יום ישוב להתגורר עם בת הזוג או הילד המוכה, ויש להגן עליהם מפניו גם בעתיד ולהטיל עונש צופה פני עתיד. שליחתו של נאשם שכזה למאסר לכשקיימת אפשרות של שיקום תחבל בשיקולי שיקום עתידיים ורק תחמיר את הסיטואציה שבו ימצא הקורבן.

שונה המצב לכשאין חשש כי הקורבן והנאשם ישוב להתגורר זה עם זו או במקרה שבו מדובר במי שדוחה הצעה טיפולית שיקומית.

במקרה שבפני נתקבל תסקיר ממנו עולה שהנאשם עלה ארצה עם משפחתו בשנת '90 מאתיופיה, השלים 12 שנות לימוד, השלים שירות צבאי בחיל השריון, מגלה יציבות ב עבודה. את המתלוננת הכיר לפני שנתיים. בעקבות הטפול מבין כי שגה באופן שהתנהג, הוא תיאר קינאה, התנהגות מטרידה, רצון שלו לשלוט עליה ולהצר צעדיה. מודה שהתנהגות גלשה לא אחת לאלימות קשה. בעבר דיברו על פרידה אך התקשו להיפרד. כיום יש להם תינוק. הוא בקשר טלפוני עמה דבר שחזק את ההליך הטפולי ואת רצונו להישאר מעורב בחיי הילד, אף שמקפיד לא להפר תנאי השחרור ולהיפגש עמה. בכוונתם לשוב ולהתגורר זה עם זה.

שירות המבחן מתרשמים שיש לו יכולות והוא מצליח לקשור קשרים בינאישיים מעוררי אמון. הוא החל בתהליך שינוי

מתוך גישה שהוא מתקשה ליצור אינטימיות, אך נעדר כלים לניהול זוגיות וחיי משפחה. הם מתרשמים שנמצא בתהליך של התבוננות וזיהוי דפוסי התנהגות מכשילים והחל לפתח מיומנויות ותקשורת בינאישית חיובית ולשליטה בכעסים. כיום נמצא בשלב שבו מסוגל להבחין ברגשות הכעס. הוא מגלה מוטיבציה אמיתית שיש בה ניצנים של תפיסה אישית כי בעתיד יוכל לשלוט בכעס ובדחפים. הוא מבין את הקשר הישיר של צריכת אלכוהול וחוסר יכולתו לווסת דחפים ולפעול בתוקפנות כלפי הסביבה. התובנה מחזקת אותו להימנע משימוש באלכוהול. להערכתם ההליך והמעצר היוו גורם מרתיע משמעותי. גם ההרחקה מהמתלוננת הובילה לחשבון נפש וסייעה לו לגבש מחדש את בטחונו העצמי. בשלב זה נראה כי האחריות שלוקח היא לא רק מילולית, אלא בא לידי ביטוי בהשקעה שמשקיע בטיפול וגם המתלוננת מדווחת כי יש שינוי בעמדתו ולכן סבורים כי בשלב זה הסיכון נמוך וקיים שינוי ממשי באורח חייו.

משכך, סבורים כי שליחתו למאסר יפגע בהליך החיובי בו החל ויעמיד המתלוננת בעתיד בסיכון וממליצים להסתפק במאסר בעבודות שירות יחד עם צו מבחן ומאסר מותנה.

התביעה, ובצדק מבחינתה, עותרת למאסר שלא יפחת משנה בשל חומרת האירוע. אולם, כאמור, ניתן בשל שיקולי שיקום להפחית מהמתחם העונשי הראוי ומצאתי כי זה המקרה לעשות כן.

לאור האמור, אני מאמצת את המלצת שירות מבחן, אך בד בבד יוטלו עליו עונשים מרתיעים של ממש.

הואיל ומאסר בעבודות שירות דורש עבודה 5 ימים בשבוע, בעוד בימי רביעי באופן קבוע הוא נוסע לחדרה לצורך שילובו בהליך הטיפול הפרטני בו החל משעה 10:00 - 11:00 וטיפול קבוצתי משעה 18:30 עד 19:30. הנאשם לא יכול להפסיק את הקשר הטפול עם המטפלים הספציפים והקבוצות הספציפיות.

אני גוזרת על הנאשם לעונשים כדלקמן:

1. מאסר לתקופה של 5 חודשים, ללא ניכוי תקופת המעצר.

6 חודשי המאסר ירוצו בעבודות שירות בתחנת משטרת קרית מלאכי, וזאת 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות, בעבודות אחזקה וסיוע, מנהלה ושירותים בפיקוח ישראלי שרון.

תחילת ריצוי המאסר מיום 113.7.14 ועליו להתייצב בשעה 08:00 במועד זה בפני מפקח על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה במפקדת גוש דרום ב"ש, ליד כלא ב"ש, (אוטובוס אגד מתחנה מרכזית בב"ש קו 46).

על הנאשם לדווח לממונה על עבודות השירות בשב"ס אודות כל שינוי בכתובתו ובפרטיו.

כמו כן, מוסבר לו כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע וכי כל הפרה תביא להפסקה מנהלית של ריצוי העבודות ולריצוי העונש בין כותלי הכלא.

2. אני מטילה על הנאשם 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של תקיפה.

3. אני מטילה על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של איום.

4. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪ להימנע מביצוע העבירה/ות בהן הורשע במשך 3 שנים מהיום.

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.

5. הנאשם ימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום.

לצורך זאת עליו לחתום על צו מבחן.

מוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ג סיוון תשע"ד, 11/06/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה